

Господжя Линдія замълча малко: държеше въ рѣцѣ си единъ ДРЪВЕНЪ КРЪСТЬ, искусно направенъ, кого-то цѣлуващъ мокряше съ набожны създы на горящ-тж си любовь. „ Сега, повтори тя, не глѣдамъ друго освѣнь образа Спасителя моего, нѣ слѣдъ малко, о вѣчностъ! щж ся намѣрж въ присхтствіе-то му. Ако и да ся относя тоя знакъ на самья си дѣйствитель, наумява ми обаче съ вѣрж любовь-тж, кож-то заварди камъ непріатели-ты си, когато бѣше на горкыя кръсть, кого-то умокры съ кръвь-тж си, надъ кого-то исчерпа живота, приклони главж-тж си, поблѣднѣ и умря. Въ настоящія ми животъ той бѣше най-добрыи мой пріатель; много-пжтѣ го угади сърдце-то ми. Най-сладкы-ти часове на моя животъ е онова врѣмя по кое-то ся забавлявахъ да ся чудж на неговыя примѣръ, на неограниченж-тж му любовь, като издывахъ жялосты-ты си, чрѣзь молитвы, въ назвж-тж му. Не сжществува друго спасеніе за насъ, освѣнь въ